

Usnesení

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. března 2021 **odvolání**

obžalovaného Jiřího Č., nar. xxx,

podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. 39 T 34/2020, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu **se odvolání zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 byli obžalovaný Jiří Č. a (již odsouzená) Dana K. uznáni vinnými obžalovaný Jiří Č. přčinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, obžalovaná Dana K. pomocí k přčinu poškození cizí věci podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 228 odst. 2 tr. zákoníku, jichž se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že dne 4. 3. 2020 v 13:43 hodin v Praze 7, Poupětova 1, v galerii DOX, obžalovaný Č. za užití malířského válečku a tří malířských barev značky Prolux v odstínech červená, modrá a bílá přemaloval svislými pruhy vyobrazujícími národní trikoloru text ve znění „JSEM ČESKEJ SRAB, KTEREJ ČUMĚL KDYŽ NAKLÁDALY *(poznámka odvolacího soudu – jedná se o pravopisnou chybu napadeného rozsudku, správně má být „NAKLÁDALI“)* ŽIDY, HAJLOVAL NÁCKŮM, MÁVAL KOMUNISTŮM A PAK CHTĚL JISTOTU DESETINÁSOBKU – PODE BAL“ o rozměrech 105 x 120 centimetrů v českém i anglickém jazyce a obžalovaná K. podporovala obžalovaného Č. v jeho jednání, které rovněž natáčela na jeho videokameru za účelem zveřejnění.
2. Za to byli odsouzeni - obžalovaný Jiří Č. podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, podle § 81 odst. 1, tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců, podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen také trest propadnutí věci - malířské barvy Prolux v odstínu modré, malířské barvy značky Prolux v odstínu červené, malířské barvy značky Prolux v odstínu bílé, 3 ks malířských válečků o šířce 25 cm a 3 ks plastových malířských stíracích mřížek; obžalovaná Dana K. podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 měsíce, podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku jí byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců.
3. **Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný Č..** Ve vztahu k Daně K. již nabyl rozsudek právní moci.
4. Odvolací soud si dovoluje citovat odvolání doslovně. „„Předně soud se nesnažil ani zabývat obhajobou pana Jiřího Č. ve vzájemné souvislosti s provedenými důkazy. Obžalovaný Jiří Č. vypověděl, že předmětný nápis uráží Čechy, konkrétně uvedl, že se jedná o hanobení národa, je urážlivý a nemá být ve veřejném prostoru. K otázce nahrávání chtěl ukázat, jak se dehonestují předci a že chtěl ukázat, co je v České republice možné. Bylo cílem informovat lidi. Soud nehodnotil samotný text, když nelze pominout i použití slova „čuměl“, což je slovo neetické, používá se v hanlivém významu, při čemž samo o sobě použití jen tohoto slova bez návaznosti na další text ve veřejném prostoru, kam chodí i děti a osoby různého věku, je velice zvláštní a odporující kultuře vyjadřování. Nicméně samotný text v celé

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Vacková

souvislosti popírá historii českého národa, když je z historických zdrojů naprosto zřejmé, že mnoho Čechů se zapojilo nejen do domácího odboje, ale i zahraničního, v různých zemích, mnohé divadelní hry, filmy, literární díla, která vychází z historických pramenů, popisují odvahu českých občanů při zachraňování Židů, členů odboje, kteří byli i včetně svých rodinných příslušníků deportováni do koncentračních táborů, kde umírali, trpěli právě pro myšlenku odboje proti nacistickému režimu. V této souvislosti je nutno vyhodnotit důkaz, tj. výslech svědkyně Věry Š., tento důkaz měl být čten u hlavního líčení dne 1. 10. 2020. V tomto výslechu svědkyně, která se byla podávat v Galerii DOX, konkrétně vypověděla dne 11. 3. 2020, že ji zaujal negativně nápis v Galerii. To znamená, že nejen na obžalovaného Jiřího Č. a obžalovanou paní Danu K. působil nápis, dá se říci, pobuřujícím dojmem. V průběhu trestního řízení byla vysvětlena pohnutka vedoucí k jednání obžalovaného Jiřího Č., který neměl v úmyslu poškozovat jiné věci, jen upozornit na to, že obsah nápisu je nevhodný, přičítá se historii a dehonestující historii České republiky a jejich občanů. Obžalovaný Jiří Č. se zcela ztotožnil i s procesním stanoviskem paní Dany K., viz čl. 63, kde jasně poukázala na ustanovení § 28 odst. 1 trestního zákoníku, kterým je upraveno, že „čin, jinak trestný, kterým někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem, není trestným činem“. Ani státní zástupce, a v konečném důsledku ani soud se nezabýval námitkami ze strany paní Dany K. z hlediska spáchání trestného jednání uveřejněním nápisu, který je citován ve výroku rozsudku a který je hanobením národa, jeho jazyka ve smyslu § 355 odst. 1 trestního zákoníku. A již se soud nezabýval posouzením společenské škodlivosti ve vztahu k provedeným důkazům. Pouze na str. 3 shora soud dovozuje, že obžalovaný porušil zájem na ochraně vlastnického práva, aniž by ve vzájemné souvislosti hodnotil důkazy, tj. svědeckou výpověď Věry Š., ale i samotný obsah textu, při čemž nelze pominout i objasnění pohnutky ze strany obžalovaného Jiřího Č. a paní Dany K.. A dále dovozuje, že není dáno uplatnění podle jiného právního předpisu, aniž by blíže se zabýval, co lze považovat „za jiný právní předpis“. Místo, kde došlo k jednání, je veřejným prostorem, který navštěvují různé osoby různého věku a též i zahraniční návštěvníci. Stát má uplatňovat prostředky trestního práva zdrženlivě, zejména tam kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní a použití trestního práva a trestněprávní kvalifikace je považováno za krajní prostředek. Z celého řízení je zřejmé, že ani státní zástupce, potažmo policie se nesnažil o jiné řešení, např. postoupením věci správnímu orgánu za předpokladu, že jednání lze podřadit pod přestupek, i když je nutno vždy uvažoval o posouzení jednání z historického pohledu, z pohledu, jak působí nápis na ostatní občany, a pohledem na věc z hlediska hanobení národa. Soud v odůvodnění argumentuje tím, že výše škody není formálním znakem trestného činu dle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, ale zcela opomíjí, že pro vyhodnocení důkazní situace je nutno se zabývat následkem, který v dané věci z hlediska materiálního byl dle vyjádření pracovnice Galerie DOX nejprve odpovídající částce 4.000,- Kč, posléze byla tato částka zdvojnásobena na 8.000,- Kč, což lze porovnat se změnou názoru na výši škody. Obžalovaný Jiří Č. opětovně poukazuje na to, že nebyl prokázán úmysl na jeho straně, poškodit cizí věc a již nelze dávat do souvislosti s jednáním obžalovaného, že chtěl porušit zájem na ochraně vlastnického práva. Z provedených důkazů vyplývá, že se jednalo o upozornění na to, že text je pobuřující, nebyl odstraněn ze strany obžalovaného, byl ponechán, byť přemalován trikolorou, čímž bylo jasně dáno najevo, že se jedná o text, který pobuřuje občany České republiky, protože hlásá cosi, co odporuje i historické skutečnosti.““

5. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a aby byl obžalovaný obžaloby zproštěn.
6. **Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláními napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadanému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž přihlížel i k případným vadám, které nebyly odvoláním**

vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud shledal, že odvolání není důvodné.

7. Odvolací soud provedl veřejné zasedání v nepřítomnosti obžalovaného, ale i v nepřítomnosti jeho obhájce. Dne 16. 2. 2021 bylo veřejné zasedání nařízeno, obžalovanému bylo vyrozumění o termínu veřejného zasedání doručeno dne 16. 2. 2021 (do DS), obhájce bylo vyrozumění doručeno dne 16. 2. 2021 (do DS). Dne 18. 2. 2021 byla odvolacímu soudu doručena k založení plná moc, kterou k dalšímu zastupování udělil obžalovaný obhájce JUDr. Milanu Kestlovi, současně s touto plnou mocí byla soudu doručena žádost obhájce o odročení veřejného zasedání z důvodu kolize s jiným jednáním (konkrétně s jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci 14 T 157/2019, a jak sám obhájce uvedl, jednalo se o jednání ve věci řízení proti uprchlému). Dne 18. 2. 2021 bylo obhájce do DS doručeno vyjádření předsedy senátu, že omluvu nepřijímá a že žádosti o odročení veřejného zasedání nebude vyhověno. Dne 1. 3. 2021 doručil obžalovaný soudu omluvu, že „...se musím omluvit z konání soudu dne 02.03.2021 v 11:00 hodin u podepsaného soudu v místnosti č. dv. 327/3. patro, Spálená ul. A to z důvodu nemoci, podezření na covid19...“ Odvolací soud vycházel z textu omluvy obžalovaného, přičemž obžalovaný se pouze omluvil, že se nedostaví k veřejnému zasedání, pokud uvedl jako důvod nemoc – covid 19, nijak svou omluvu v tomto směru nedoložil. Nicméně ve svém podání však ani netrval na odročení veřejného zasedání a neuvedl, že by snad trval na osobní účasti na tomto. Pokud jde o neúčast obhájce obžalovaného, ten se k veřejnému zasedání nedostavil, přičemž svou neúčast nijak neomluvil. Odvolací soud si ověřil na „infoSoud“ a „infoJednání“, že hlavní líčení ve věci Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp.zn. 14 T 157/2019 bylo původně nařízeno na 9:00 hodin (jednání u Městského soudu v Praze bylo nařízeno až na 11:00 hodin), nicméně toto hlavní líčení se nekonalo, protože bylo již dříve odvoláno. Pokud tedy neúčast obhájce u odvolacího soudu měla být odůvodněna kolizí s jednáním, na které obhájce odkázal, nelze ji přijmout. Obhájce nic nebránilo se k veřejnému zasedání dostavit, a to i kdyby snad se k tamnímu hlavnímu líčení dostavil a teprve u tamního soudu zjistil, že konáno nebude. K veřejnému zasedání se však nedostavila ani obhájce JUDr. Marta Ustrnulová, která obžalovaného zastupovala rovněž na plnou moc, ke dni veřejného zasedání nebylo soudu doručeno vypovězení plné moci, či jiný doklad o ukončení obhajoby. Ani tato obhájce se nijak neomluvila, z jakého důvodu se k veřejnému zasedání nedostavila.
8. V případě nyní projednávané věci se nejedná o případ nutné obhajoby. Odvolacímu soudu s ohledem na výše uvedené okolnosti nic nebránilo v tom, aby veřejné zasedání bez přítomnosti obžalovaného, ale i jeho obhájce provedl.
9. Podle § 238 tr. řádu na veřejnost, řízení, počátek a odročení veřejného zasedání se užije přiměřeně ustanovení o hlavním líčení.
10. Podle § 202 odst. 2 tr. řádu v nepřítomnosti obžalovaného může se hlavní líčení provést, jen když soud má za to, že lze věc spolehlivě rozhodnout a účelu trestního řízení dosáhnout i bez přítomnosti obžalovaného, a přitom ad a) obžaloba byla obžalovanému řádně doručena a obžalovaný byl k hlavnímu líčení včas a řádně předvolán, a ad b) o skutku, který je předmětem obžaloby, byl obžalovaný už některým orgánem činným v trestním řízení vyslechnut a bylo dodrženo ustanovení o zahájení trestního stíhání (§ 160) a obviněný byl upozorněn na možnost prostudovat spis a učinit návrhy na doplnění vyšetřování (§ 166 odst. 1).
11. Neuplatní se zásada uvedená v § 202 odst. 4 tr. řádu, že hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného nelze konat, je-li obžalovaný ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody nebo jde-li o trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let. V případech nutné obhajoby (§ 36) nelze konat hlavní líčení bez přítomnosti obhájce.

12. Jak bylo uvedeno výše, nebyly shledány žádné překážky (viz § 202 odst. 2 tr. řádu za použití § 238 tr. řádu), které by provedení veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalovaného a jeho obhájců bránily.
13. Pokud jde o řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v řízení nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. V hlavním líčení byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obviněného/obžalovaného na obhajobu, a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nalézací soud provedl všechny dostupné důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu. Soud I. stupně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu provedené důkazy vyhodnotil. Odvolací soud neshledává ničeho, co by soudu I. stupně mohl vytknout v souvislosti s vyhodnocením provedených důkazů.
14. Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V tomto směru lze konstatovat, že soud I. stupně dostal svému úkolu a dokazování v potřebném rozsahu provedl.
15. Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
16. Co se skutkových zjištění jako takových týče, lze plně souhlasit se závěry nalézacího soudu, přičemž v tomto směru lze v podrobnostech odkázat na skutkové závěry soudu I. stupně a na argumentaci rozvedenou velice podrobně a výstižně v odůvodnění napadeného rozsudku. Skutková zjištění jsou správná a mají oporu v provedeném dokazování. Ostatně, že k jednání došlo, tak jak je popsáno v napadeném rozsudku, není pochyb již proto, že jak obžalovaný, tak již odsouzená, zadokumentované jednání nepopírají, sami dokonce o něm pořídili videozáznam. Není tedy pochyb o tom, že obžalovaný uvedeného dne v uvedenou dobu a na uvedeném místě za užití malířského válečku a tří malířských barev značky Prolux v odstínech červená, modrá a bílá přemaloval svislými pruhy vyobrazujícími národní trikoloru shora uvedený text o rozměrech 105 x 120 centimetrů v českém i anglickém jazyce a že (již odsouzená) K. podporovala obžalovaného Č. v jeho jednání, toto jeho jednání rovněž natáčela na jeho videokameru za účelem zveřejnění. Skutek je prokázán tedy nejen samotným doznáním obžalovaného a odsouzené, ale i dalšími důkazy, konkrétně videozáznamem, fotodokumentací, obsahem záznamů o podaných vysvětleních svědky K. a Š., listinnými důkazy.
17. Správnou tak byla shledána i soudem I. stupně použitá právní kvalifikace, která byla nalézacím soudem náležitým způsobem zdůvodněna. Odvolací soud se s takto použitou právní kvalifikací ztotožňuje.
18. Podle § 228 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku kdo zničí, poškodí nebo učiní neupotřebitelnou cizí věc, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové

hodnoty; a dále stejně bude potrestán, kdo poškodí cizí věc tím, že ji postříká, pomaluje či popíše barvou nebo jinou látkou. K námitkám obhajoby, byť se jimi již soud I. stupně stručně zabýval, lze znovu doplnit, a to z komentáře k trestnímu zákoníku: „Podle § 228 odst. 2 jde o samostatnou skutkovou podstatu trestného činu poškození cizí věci. Jeho objektem je rovněž ochrana vlastnického práva, přičemž je chráněna nejen neporušenost věci (zde zejména jejího povrchu a vzhledu), ale i její použitelnost. Předmětem ochrany jsou v tomto případě i nemateriální hodnoty, např. estetické hodnoty objektů, kulturní statky apod. (srov. ÚS 5/2003-u.), přičemž je chráněn nejen vlastník věci, ale i její držitel. Ustanovení § 228 odst. 2 upravuje zvláštní případ poškození cizí věci, proto je ve vztahu speciality k obecné skutkové podstatě poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 (viz TR NS 66/2010-T 1293.). Od ní se trestný čin podle § 228 odst. 2 liší ve dvou základních směrech: ad a) ke poškození cizí věci musí dojít specifickým způsobem, a to postříkáním, pomalováním nebo popsáním barvou nebo jinou látkou, ad b) v základní skutkové podstatě podle § 228 odst. 2 se nevyžaduje způsobení škody v určité nominální výši; konkrétní výše škody zde není vůbec formálním znakem trestného činu v jeho základní skutkové podstatě a má význam až u kvalifikovaných skutkových podstat [§ 228 odst. 3 písm. d), odst. 4]. ... .. Předmětem útoku je cizí věc, tj. věc, která nepatří pachateli, resp. nepatří jen jemu; zde platí totéž, co u trestného činu krádeže [205, 4] a u obecného poškození cizí věci [228, 1]. Věci zde bude zejména dům, budova, jiná stavba, dopravní prostředek apod. Útok může směřovat především na vnější povrch uvedených věcí, ale též na jejich interiér, např. vnitřní zdi budov, zařízení jejich interiéru, prostory pro cestující v dopravních prostředcích apod. Hodnota věci, která byla předmětem útoku, nemá žádný právní význam pro kvalifikaci podle § 228 odst. 2; musí však být alespoň taková, aby mohlo dojít k jejímu poškození, tj. ke znehodnocení dosahujícímu potřebné závažnosti.“¹ Obhajoba nebere v potaz právě výše uvedené okolnosti – odvolací soud odkazuje na výše jím zvýrazněný text. Dále lze z téhož komentáře citovat: „... K poškození musí dojít postříkáním, pomalováním nebo popsáním cizí věci. Jde o alternativně stanovené způsoby, proto postačí poškození kterýmkoli z nich a mohou se uplatnit i vedle sebe. K postříkání, pomalování nebo popsání musí dojít za použití barvy nebo jiné látky, která je uvedenými způsoby nanášena na povrch věci. Pokud jde o barvu, nerozhoduje její chemické složení, odstín apod., ani to, zda je nanášena štětcem, válečkem apod., či zda šlo o barvu ve spreji. Jiná látka než barva musí být způsobila poškodit cizí věc některou z uvedených forem, a to např. i tím, že naruší její barevný povrch nebo funkčnost tohoto povrchu (rozpouštědlo, žíravina, saze, znečištěná voda apod.). ... .. Přestože se vyžaduje, aby došlo k poškození cizí věci ve smyslu uvedeném výše, není způsobení škody v určité výši zákonným znakem trestného činu podle § 228 odst. 2; škoda sice musí být způsobena, ale její výše má význam až při právní kvalifikaci podle § 228 odst. 3 písm. d), odst. 4. V tomto směru jde tedy o přísnější trestní postih ve srovnání s obecným trestným činem poškození cizí věci, který již v základní skutkové podstatě podle § 228 odst. 1 vyžaduje způsobení škody nikoli nepatrné, tj. škody dosahující částky alespoň 5 000 Kč (§ 138 odst. 1). Tím by se měl zjednodušit trestní postih některých případů vandalismu, když nebude třeba složitě dokazování, v jaké míře se pachatel účastnil na poškození cizí věci či jak vysokou škodu svým jednáním způsobil nebo zamýšlel způsobit. Přesto budou mít i rozsah a hodnota poškození cizí věci význam pro posouzení povahy a závažnosti činu tak, aby nebyly kriminalizovány bagatelní majetkové dopady a aby i z hlediska způsobení následku byl zde trestní postih úměrný ve vztahu k jiným majetkovým trestným činům. Zároveň je třeba odlišit trestný čin podle § 228 odst. 2 TrZ od přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) PřesZ.“² [pozn. odvolacího soudu: podle nyní platné a účinné úpravy přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákon č. 250/2016 Sb., ze dne 12. 7. 2016, ve znění pozdějších předpisů (Zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich)]. Rovněž i na tomto místě odvolací soud odkazuje zejména na jím zvýrazněné části textu, aby nebylo třeba opakovaně stejné okolnosti znovu rozvádět. Pachatelem trestného činu – přčinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 může být kterákoli fyzická osoba, pro niž je věc, která byla předmětem útoku, věcí cizí. Z hlediska zavinění jde o trestný čin úmyslný podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, byť ovšem obecně postačí úmysl nepřímý. Úmysl pachatele musí zahrnovat i skutečnost, že jde o

¹ Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s. 2285 – 2295, K odst. 2., I. Zvláštní způsob poškození, pozn. 5

² Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s. 2285 – 2295, K odst. 2., II. Způsoby poškození, pozn. 6

cizí věc. Obžalovaný jednal s úmyslem předmětný nápis přemalováním poškodit tak, aby nebyl čitelný pro veřejnost, jak sám doznal. Odvolací soud se nemohl ztotožnit s argumentací obhajoby v tom smyslu, že je třeba jednání obžalovaného posuzovat optikou ustanovení § 28 tr. zákoníku. Podle tohoto ustanovení platí, že čin jinak trestný, kterým někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem, není trestným činem (odst. 1). Podle odst. 2 nejde o krajní nouzi, jestliže bylo možno toto nebezpečí za daných okolností odvrátit jinak anebo způsobený následek je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet. Obžalovaný opakovaně v odvolání namítá, že: „...předmětný nápis uráží Čechy, že se jedná o hanobení národa, je urážlivý a nemá být ve veřejném prostoru...“, „...že nejen na obžalovaného Jiřího Č. a obžalovanou paní Danu K. působil nápis, dá se říci, pobuřujícím dojmem...“, „...obsah nápisu je nevhodný, přičítá se historii a dehonestující historii České republiky a jejich občanů...“, „...z hlediska spáchání trestného jednání uveřejněním nápisu, který je citován ve výroku rozsudku a který je hanobením národa, jeho jazyka ve smyslu § 355 odst. 1 trestního zákoníku...“, a také „...že text je pobuřující, nebyl odstraněn ze strany obžalovaného, byl ponechán, byť přemalován trikolorou, čímž bylo jasně dáno najevo, že se jedná o text, který pobuřuje občany České republiky, protože hlásá cosi, co odporuje i historické skutečnosti...“. S podivem lze poznamenat, že, ač obžalovaný argumentuje, že tento nápis mohly vidět a tedy číst statisíce lidí, neposkytl však žádnou informaci o tom, že v těchto státičů se snad obrátil na orgány činné v trestním řízení s eventuálním trestním oznámením, či že by se někdo obrátil na jiné orgány s případnými stížnostmi, námitkami a pobouřením se nad obsahem textu. Obžalovaný se tu staví do pozice jediného, kdo je oprávněn rozhodnout o tom, zda nápis, který je předmětem jednání, svým obsahem může zavdat příčinu eventuálního prověřování, zda nejsou naplněny znaky některého z trestných činů či přestupků. Obžalovaný, pokud on sám (společně s odsouzenou K., případně i s další osobou) považoval nápis za nevhodný, mohl upozornit majitele galerie a s ním věc projednat, eventuálně jednat s autorem textu, případně, považoval-li takový nápis, resp. jeho umístění ve veřejném prostoru, za odporující zákonu, postupovat v souladu se zákonem a věc oznámit příslušnému oddělení Policie ČR, eventuálně příslušnému státnímu zastupitelství. Rozhodně nebyl oprávněn tento nápis jakkoli likvidovat, odstraňovat či zamalovávat. Nicméně odvolací soud musí konstatovat, že ve zveřejnění uvedeného nápisu nelze spatřovat žádný trestný čin, natož přečin podle § 355 tr. zákoníku, jak to namítá obžalovaný. Obsah textu samozřejmě nemusí ve společnost vyvolávat pouze a jediné pozitivní, souhlasný ohlas, ale může vyvolat i společenskou polemiku, což s největší pravděpodobností byl důvod jeho vytvoření a umístění. Lze jej chápat jako apel k zamyšlení se nad svým jednáním. Nepochybně se jedná se o vyjádření ve smyslu článku 17 Listiny základních práv a svobod (Ústavní zákon č. 2/1993 Sb. ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb.) ad 1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny; ad 2) Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Pakliže byl uvedeným textem na uvedeném místě vyjádřen jistý názor, s nímž obžalovaný nemusí souhlasit, nelze však připustit, aby bez dalšího, tento názor a způsob projevu takového názoru jinému upíral a dokonce sám svévolně projev takového názoru zničil tím, že jej přemaloval, aby nebyl čitelný, či aby byl těžko čitelný. Není úkolem odvolacího soudu polemizovat na tomto místě o historických okolnostech, nicméně snad jen pro ilustraci - chce snad obžalovaný uvést, že uvedenému textu odporuje fakt, že za II. světové války v české společnosti žili a působili kolaboranti s nacistickým režimem – kteří nejenom, že „HAJLOVALI NÁCKŮM“?; je snad v rozporu s tímto textem fakt, že v dobách od roku 1948 do roku 1989 se různých režimem pořádaných akcí zúčastňovaly tisíce občanů české společnosti – klasicky například oslavy I. máje apod.? – viz „MÁVAL KOMUNISTŮM“; je v rozporu s tímto textem, že po roce 1989 v rámci ekonomické transformace se tisíce lidí zapojily do nejrůznějších finančních transakcí různých subjektů, a to právě s vidinou získání

násobků úroků oproti běžným? – viz „PAK CHTĚL JISTOTU DESETINÁSOBKU“. Rozhodně nelze mít za to, že by takovým textem mohlo dojít k naplnění znaků některého z trestných činů. Námítka, že snad obžalovaný byl oprávněn takto postupovat s odkazem na krajní nouzi, nelze přijmout. Obžalovaný se v projednávané věci dokonce staví i do role mravokárce a odborníka na hovorový jazyk, když i slovo „čuměl“ považuje za slovo, které mělo společenské konvence zásadně porušovat, bylo-li užito v uvedeném textu na uvedeném místě.

19. Lze snad jen doplnit, že jednání by mohlo vykazovat i znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Sám obžalovaný zdůrazňuje, že se jednalo o veřejný prostor (tedy z hlediska uvedeného ustanovení „místo veřejnosti přístupné“), ale lze mít za to, že z videozáznamu vyplývá, že na místě se mohlo dokonce pohybovat i více osob, nejméně tři (mimo obžalované). Protože však odvolací soud postrádá odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného, není třeba se blíže touto úvahou zabývat, neboť nelze rozhodnout v neprospěch obžalovaného.
20. Správným byl shledán rovněž i výrok o obou uložených trestech. Výrok je odpovídajícím způsobem odůvodněn, odvolací soud s argumentací rozvedenou v napadeném rozsudku může souhlasit. Tresty uložené obžalovanému rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísné ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Vzhledem k tomu, že se soud náležitě vypořádal se všemi okolnostmi, jež je třeba vzít v úvahu při posuzování otázky druhu a výše trestu, lze v plném rozsahu na toto odůvodnění odkázat, neboť se odvolací soud s tam rozvedenou argumentací plně ztotožnil. Ve vztahu k trestu propadnutí věci rovněž nelze ničeho namítat. Oba tresty odpovídají všem zákonným hlediskům.

21. Odvolání bylo proto jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 2. března 2021

JUDr. Pavel Benda, v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Vacková